

זמני כניסת ויציאת השבת

ירושלים	הדה"נ	מוצ"ש	ר"ת
4:46	5:59	6:39	
5:01	6:01	6:35	בני ברק
4:51	5:59	6:34	חיפה
5:02	6:02	6:36	באר שבע
5:05	6:08	6:38	ניו יורק
4:37	6:00	6:20	לונדון

שבת

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

לכבוד ולתפארת

הממהרים לבוא

בשבוע האחרון התפרסמה ידיעה, כי אחד מגדולי ישראל שליט"א המעורר רבות על העניין והחשיבות הגדולה של הקדמת סיום כל ההכנות לקראת השבת מבעוד מועד בעוד היום גדול, הטריח את עצמו בפניא דמעלי שבתא, ביום שישי אחרי הצריים, לאחד מבתי הכנסיות הגדולים באחת השכונות בעיר בני ברק, שם מתקיים כולל גדול לאברכים בזמן מיוחד זה הקרוב לכניסת השבת, כשהמוני אברכים מהשכונה והאיזור, מתכנסים לבית הכנסת בשעה מיוחדת זו ללימוד תורה בצוותא, כהכנה לקראת שבת המלכה.

ברור שדבר זה מתאפשר תודות לכך שבני ביתם של אותם אברכים התרגלו לסיים את ההכנות לשבת בזמן מוקדם יותר, ובכך התאפשר זמן פנוי זה מתוך רוגע ונועם, ללימוד תורה ברבים בקדושה וטהרה כיאות וכיאה לפני בואה של השבת.

הדבר הזה נעשה בעצה אחת שקיבלו עליהם בני השכונה, לאור קריאתם המיוחדת של גדולי ישראל, המעוררים רבות על נושא זה, ואף הושמעו במיוחד בבית הכנסת של אותה שכונה, לאור מקרים שאירעו והצורך בישועות לאחדים מבני הקהילה.

מאורע זה שהינו בלתי שגרת, שבני אותה שכונה זכו לביקורו המיוחד של ראש הישיבה, שבא לברכם ולעודדם במעשה נשדב זה, זכה להד גדול, ובכך התפרסם עוד החשיבות הגדולה שמייחסים גדולי ישראל לסגולת הדבר של סיום מלאכת הכנות השבת בזמן מוקדם, ובכך להתאפשר לקבל את השבת מתוך טוהר נעלה.

מהותו שעשוי הוא לכבוד ולתפארת, ולכן אם הבגד קרוע ואינו ראוי לכבוד ולתפארת, הרי זה בגד פסול, וכהן שיעבוד בבגד כזה הרי הוא דומה לכהן העובד בלא בגדי כהונה. הדין השני שצריכים לראות שהבגד יהיה על הכהן לכבוד ולתפארת, ולכן צריכים שהבגד יראה חדש ונקי כל הזמן, כדי לכבד את הכהן, אך דין זה אינו מעכב בדיעבד, שגם אם הבגד אינו חדש, הבגד מצד עצמו נחשב בגד מכובד ומפואר, אלא שהכהן אינו מתכבד בו, ולכן בדיעבד אין זה פוסל את העבודה.

אם נקיש את הדברים לבגדי השבת, נסיק מכך, כי המטרה בלבישת בגדי השבת אינה רק לבישת בגדים מכובדים יותר לכבוד השבת, אלא המטרה היא גם לכבד את האדם הלושב את בגדי השבת, כי כל אחד ואחד ביום השבת הרי הוא כמו כהן הניגש לעבודה, שעליו להיות מכובד ומפואר.

כשאנו מדברים על נושא זה של לבישת בגדים מיוחדים לשבת והחשיבות הגדולה שבו, יש כאן מקום להעיר ולהאיר, כי לבישת בגדי השבת אינה מיוחדת רק בעת שיוצאים מהבית לרחוב, אלא אף בבית פנימה ראוי לייחד בגדים מיוחדים לכבוד השבת, והדבר אמור מעת כניסת השבת, שהוא דין מפורש מדברי קבלה, שלא יהא מלבושך של שבת כמלבוש של חול.

הדבר הזה נוהג בין באנשים ובין בנשים, ולפיכך ראוי ליידע, כי כבר בעת הדלקת נרות של שבת, ראוי להיות לבושים בבגדי שבת, שהוא לכבוד ולתפארת, ולתפארת מקדשי השבת.

ברמיזה ובמילים אחדות, כי אם מצינו שדימתה הגמרא את החלפת הבגדים לשבת, להחלפת בגדי הכהונה, הרי מצינו מקור מן התורה לכך שהכינוי "וכבדתו" הולך על הבגדים, שכן על בגדי הכהונה אנו לומדים וקוראים בפרשת השבוע: "ועשית בגדי כהונה לאהרן ולבניו לכבוד ולתפארת", הרי שבגדי הכהונה קרויים כבוד.

למדנו איפוא מדברי המהרש"א, כי בגדי השבת, משולים לבגדי הכהונה שבהם משרתים בעבודת הקודש לפני ה'. נראה מעט כמה דינים בבגדי כהונה, ומהם עלינו להסיק אף בנוגע לבגדי השבת המשולים לבגדי הכהונה.

דין מפורש הוא בבגדי כהונה, כי אסור להם להיות לבושים מרושל על הכהן, וצריכים הם להיות בצורה נאה ומכובדת, נקיים וצחים. עד כדי כך, שאם התלכלך אחד מהבגדים, אין מכבסים אותו, אלא תופרים לכהן בגד חדש ונקי, ומהבגד הישן עושים פתילות להאיר בבית המקדש. דין זה הוא משום שאין עניות במקום עשירות (זבחים פח, ב), ואין זה מתאים שיתנהגו בבית המקדש בדקדוקי עניות. כמו כן, צריכים הבגדים להיות שלמים ולא קרועים.

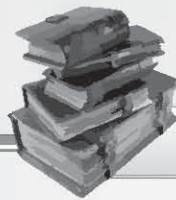
בדין בגדי כהונה שעליהם להיות חדישים ונאים, נחלקו הראשונים בטעם הדבר, אם הוא משום הדין הכללי של נוי מצוה, כפי שכל מצוה צריכים לעשותה נאה, או שהוא מהדין המיוחד בבגדי כהונה שנאמר עליהם שיהיו לכבוד ולתפארת.

אמנם האחרונים מסבירים, כי בדין האמור בבגדי כהונה שהם עשויים לכבוד ולתפארת, ישנם שני הלכות. דין אחד במהותו של הבגד, שהבגד

על הפסוקים הידועים מהנביא ישעי (פרק נח פסוק יג ואילך) העוסקים בקדושת השבת וכיבודו, דרשו חז"ל דרשות רבים מכל מילה ומילה שבהם, שהם אבני פינה ליסודות חשובים בהלכות שבת.

אחד מהדרשות נסוב על המילים "וכבדתו מעשות דרכיך", ודרשו על כך חכמים (שבת קיג, א), שלא יהא מלבושך של שבת כמלבושך של חול, ומביאה הגמרא ראייה לכך שהלשון כבוד מתייחס לבגדים, שכן רבי יוחנן היה קורא לבגדיו "מכבדותי", שהבגדים מכבדים את בעליהם.

המהרש"א על המקום מעיר על כך, כי אפשר להביא מקור נוסף לכך שהלשון "וכבדתו" מתייחס להחלפת הבגדים לכבוד שבת, שכן הגמרא בהמשך הדברים מביאה מקור מן התורה על חשיבות שינוי הבגדים, ממה שהכהן צריך ללבוש ולשנות בגדי כהונה בין הזמן שבו הוא עוסק בתרומת הדשן מעל המזבח והוצאת הדשן אל מחוץ למחנה, לבין הבגדים בהם הוא ניגש לעבודת הקודש מעל המזבח, וממשילה על כך הגמרא לעבד המשרת את אדונו, שאין זה ממידת דרך ארץ שבאותם בגדים בהם הוא בישל קדירה לאדונו, ימוזג בהם כוס לפניו, וכך גם בבגדי הכהונה, אין זה ממידת דרך ארץ להשתמש באותם בגדים בעת ההתעסקות עם הדשן, ובעת ההתעסקות בעבודת הקרבת הקרבנות. וכך הוא גם בעת שבאים לשבת, שאין זה מתאים ללכת עם אותם בגדים בהם התעסקו בימות החול ובהכנת צרכי השבת, ולכן צריכים להחליף את הבגדים. מסיים המהרש"א, בדבריו שנכתבו

פניני הלכה

שאלה: האם צריכים לייחד בגדים מיוחדים לשבת? ואיזה בגדים צריכים להחליף לכבוד שבת? ומתי צריכים להחליף בגדים לשבת?

תשובה: מעיקר הדין צריכים להשתדל לשנות את מלבושי השבת מהלבוש הרגיל של יום חול, ובשבת ללכת עם בגדים נאים ומכובדים יותר. ומכל מקום חובה ללבוש בשבת בגדים נקיים ומכובדים, ואם אין לו בגדים מיוחדים לכך לצורך השבת, עליו לנקות את הבגדים וללבושם בצורה מכובדת כדרך לבושי כבוד. ויש אומרים שהוא מצוה מן התורה, שנאמר (ויקרא כג, ב) "מקרא קודש" ודרשו חז"ל לקדשו ולכבדו בכסות נקיה.

ראוי להחליף את כל הבגדים שלבש בימות החול, ולא להשאיר שום בגד בשבת שכבר לבשו אותו ביום חול, ואפילו את הבגדים הצמודים לגוף צריכים להחליף לכבוד שבת. וכן ראוי לייחד טלית מיוחדת לשבת. על נעליים נחלקו הקדמונים אם ראוי לייחד נעליים מיוחדות לשבת, או שאין צריכים כלל לייחד נעליים לשבת ודי בכך שמצחצחים את הנעליים לכבוד שבת.

את הבגדים צריכים להחליף עוד בטרם כניסת השבת, בזמן קרוב לשבת מיד לאחר הרחיצה, כדי שיהיה ניכר שמחליפם לכבוד השבת. וצריכים ללכת בבגדי שבת עד לאחר הבדלה וסעודת מלוה מלכה הסמוכה להבדלה. אכן יש הנוהגים ללכת עם בגדי השבת גם במשך הלילה של מוצאי שבת.

מקורות לעיון: גמרא שבת קיג, א; רמב"ם שבת ל, ג; שולחן ערוך רמ"א רסב, ב-ג ונושאי כלים שם; שערי תשובה שם בשם השאילתות; ירושלמי שבת ו, ב ומחלוקת הפני משה וקרוב העדה שם לגבי נעליים; שו"ת רב פעלים סימן י"ג, מגן אברהם שם ס"ק ב' בשם האגודה; תורת חיים שם; קצות השולחן שם ס"ק כ"ד.

אמרת השבת

וכבדתו מעשות דרכיך, וכבדתו שלא יהא מלבושך של שבת כמלבושך של חול, וכי הא דרבי יוחנן קרי למאניה מכבדותי.

שבת קיג, א

בספר תורת חיים מהאדמו"ר רבי חיים מקאסוב זצוק"ל, כתב לפרש את דברי הגמרא בדרך הרמז, כי אדם צריך לעשות לעצמו לבושים ממצוות ומעשים טובים, וזהו הכונה 'וכבדתו מעשות דרכיך', כלומר שעל ידי מעשי המצוות והדרכים הישירים שבהם הולך האדם בששת ימי המעשה, הוא עושה לעצמו לבושים של כבוד לשבת קודש.

הוסיף על כך בשיחת מוסר נכדו ונינו כ"ק האדמו"ר מוויז'ניץ שליט"א (לרפו"ש), כי בעוד את הבגדים הגשמיים שלבושים בשבת, יכול חייט להכניסם, אבל את הלבוש הפנימי שמתחת ללבושי השבת, הלבוש לרמ"ח האברים, אין אפשרות להזמין אצל אצל חייט, רק בכוח האדם עצמו לעשותו, וזאת על ידי עבודתו וקיום המצוות בכל ימות השבוע, כשבכך הוא לעצמו מוח ולב שבתיים, שלכל אבר שלו יהיה לבוש של שבת.

המשיך האדמו"ר שליט"א ופירש את הפסוק בדרך רמז, "וכבדתו" הוא מלשון כיבוד וריבוי, כשמגיע יום השבת - וכבדתו מעשות דרכיך - יכבד וינקה את עצמו מהעיסוק בענייניו ודרכיו הגשמיים, וגם את העניינים הגשמיים יעשה בדביקות בבוא יתברך שלא יהיו "דרכיך" של שבת כדרכיך של חול.

לשון חכמים

איתא (שבת קיט, א) ר' חנינא מיעטף וקאי אפניא דמעלי שבתא אמר בואו ונצא לקראת שבת המלכה. רבי ינאי לביש מאניה מעלי שבת ואמר בואי כלה בואי כלה. והוא כמו שאמרו (מדרש רבה במדבר י, א ותנא דבי אליהו רבה פרק כ"ו) במה אתה מקדשו במאכל ובמשתה ובכסות נקיה, והמאכל ומשתה הוא בשלוש סעודות שבת, והנשמה יתירה זוכין בערב שבת בכניסתו, כמו שאמרו בגמרא (ביצה טז א). ובזוה"ק תרומה (ח"ב קל"ה ב) וכולהו מתעטרין בנשמתין חדתין כדין שירותא דצלותא וכו'. והיינו בתחילת קבלת שבת וזהו זוכין על ידי הכסות נקיה. ואיתא (שבת קי"ג סוף ע"א) וכבדתו שלא יהא מלבושך של שבת כמלבושך של חול וכי הא דרבי יוחנן קרי למאניה מכבדותי. ובשאילתות (בראשית שאילתא א') הגירסא למאניה דלביש בשבתא. והיינו דבגדי שבת כמו בגדי כהונה, וכמו שאמרו (במדבר רבה ד, ח') לבש בגדי כהונה גדולה וכו' בגדי שבת היו וכו'. ובבגדי כהונה כתיב (שמות כ"ח, ב) לכבוד ולתפארת, וכן נקראין בגדי קודש. ובגדי כהונה מפורש שמכניסין קדושה לכהן וכמו שאמרו (סנהדרין פ"ג, ב) בזמן שבגדיהם עליהם כהונתם עליהם אין בגדיהם עליהם אין כהונתם עליהם. וכן בגדי שבת מכניסין קדושה לישראל, והיינו דברי תורה כידוע מהזוה"ק (ח"ג רצ"ז א) דחכמה קודש איקרי. והיינו כבוד וכמו שאמרו (חולין קל"ג א) כל השונה וכו' כן נותן לכסיל כבוד ואין כבוד אלא תורה וכו'. והיינו תורה שבעל פה, שעל זה עיקר הלימוד לתלמיד, דתורה שבכתב כרוכה ומונחת כל הרוצה יבוא וילמוד (קידושין ס"ו א). וזה שנקראו מאניה דלביש בשבתא מאני מכבדותי, שזוכין על ידיהם לקדושת תורה שבעל פה שהיא בחינת כבוד, ועל כן נדרש מדכתיב וכבדתו.

פרי צדיק לרבי צדוק הכהן, ויגש אות ז

פרשת השבת

וזה הדבר אשר תעשה להם לקדש אתם לכתה לי לקח פר אהד פן פקר ואילם שנים תמימים: כט, א

בספר קדושת יום טוב דקדק בלשון הפסוק, שהלשון "זה הדבר" משמעו בכל מקום מלשון דיבור, ואילו המשך הפסוק "אשר תעשה" מדבר על עשייה.

וכתב לפרש בדרך רמז, כי הפסוק בא לרמז על יום השבת שעליו נאמר "לקדש אותם". כי הנה כתב השל"ה, ששביבת הדיבור בשבת מדיבורי חול הוא מצוה גדולה, כיון שכל שביבתנו הוא לזכרון שביבת הקדוש ברוך הוא ביום השבת, והקדוש ברוך הוא שבת מדיבור בלבד, כי את כל הבריאה ברא ה' במאמר בלבד, ועל זה אמרו שהדיבור כמעשה.

וכתב, שמוזה הוא תוכחת מוסר לאותם שבעוה"ר מקילים בדיבורים בשבת קודש, ועל ידי כך באים גם לידי חילול שבת רחמנא ליצלן, על ידי אמירה לגוי לעשות צרכיהם, ובעיניהם לא נחשב לחטא ועוון, ובאמת הוא עוון גמור, כי הדיבורים עושים רושם כמו המעשה ממש.

על פי זה רמז בפירוש הפסוק, כי "וזה הדבר" כלומר הדיבור, יפעול כמו "אשר תעשה", כלומר כמו עשייה ממש, ולכן "לקדש אותם", צריכים לקדש את השבת אף מדיבור כמו ממעשה.

מעשה לשבת

האבנים שזהרו מקדושת השבת

רבי יואל מסאטמר, כי על אף שבחוף לארץ בזמנינו אין כמעט מקום לחומרא זו, שאין תוספת עבודה כמעט לצורך מעט היהודים בין מליניו הגויים והתעשייה הענקית, אך לתושבי ארץ ישראל, הדבר חמור הרבה יותר, וזאת משום שעובדי החברה הם יהודים, ועושים את המלאכות לצורך יהודים, ולכן אסר על שומעי לקחו בארץ הקודש להשתמש בתאורה החשמלית המופקת על ידי החברה המופעלת בשבת תוך כדי חילולי שבת.

בעיר סיגעט ניכרה קדושת השבת בחוצות וברחובות, עד שגם בתחנת הרכבת של העיר היה ניכר בשבת תנועה דלילה יותר, כאשר כמעט אף יהודי לא החין לחלל את השבת בפרהסיא. הדבר היה ניכר כל כך, עד כדי כך שנהג הרכבת, כאשר היה מתקרב לעיר סיגעט, במקום להכריז את שם העיר, היה קורא "שבת" בבת שחוק.

היה הרב הקדושת יום טוב עומד על המשמר, שבעלי החנויות היהודיים יסגרו את החנויות מבעוד יום, הרבה לפני זמן כניסת השבת. באחד הפעמים נודע לרב, כי אחד מבעלי החנויות בעיר עדיין לא סגר את חנותו, לאחר הזמן שקבע הרב, הלך הרב למחות בו והתלוו אליו קבוצת בחורים מבני ישיבתו. כאשר נודע לבעל החנות כי הרב מתקרב לחנותו, עמד וסגר את חנותו וברח במהירות לביתו, ראה זאת הרב, והחל ללכת אחריו לביתו. כאשר הגיע לביתו סגר הלה את שער הגדר. פנה הרב ואמר לבחורים, גם אני הייתי פעם בחור, ויודע אני לזחול ולעבור מתחת לשער. וכך עזרו לו הבחורים להכנס לביתו, שם עמד ומחה בבעל החנות, והתרה בו שלא יהיו לעשות כן שוב, ואכן מאז סגר בעל החנות את חנותו מבעוד מועד.

יום טוב בריצה מהירה, בעמידה יציבה. וראו עליו בחוש, כי אימת קדושת השבת, הפיגה ממנו כליל את היין, כפי הידוע שיין קשה פחד מפיגו.

היה רגיל על לשונו לומר, כי כל יהודי מצווה להיות שומר שבת, ושומר אסור לו להסחית דעת משמירתו אפילו רגע אחד, וכמו כן על יהודי אסור להסחית דעת מהשבת אפילו שעה קלה. נוהג היה הקדושת יום טוב, שלא לישון כלל במשך השבת, אלא ישב ועסק בתורה כל היום וכל הלילה, וזאת כדי להיות שומר נאמן של השבת.

חומרות רבות נהג בשמירת השבת. ספרי הפוסקים של אותו דור דנים במנהגו של הקדושת יום טוב שנהג שלא להשתמש בתאורה החשמלית בשבת, וזאת על אף שהחברה החשמלית היתה ברשות ובעלות גויים וגם כל עובדיה היו גויים, וזאת משום שהם מרבים במלאכה אף לצורך היהודים תושבי המקום, ואם כך יש בזה משום חיש של מעשה שבת שנעשה לצורך יהודי. בעקבות זאת הורה אף בנו האדמו"ר

בשבוע שעבר ביום שישי, חל יום ההילולא של האדמו"ר מסיגעט רבי חנניא יום טוב ליפא טייטלבוים זצ"ל בעל הספר "קדושת יום טוב", שנשא על ראשו שלשה כתרים רמים בבת אחת, כאשר היה קרבה של העיר הגדולה סיגעט שברומניה, יחד עם היותו ראש ישיבה גדולה שאליה נהרו תלמידים רבים מכל המדינה, וכל זאת לצד הנהגת חסידות שמשכה אליה אלפים ורבות.

יהודי של שבת היה הקדושת יום טוב, כאשר לבו היה בוהר לקדושת השבת בכל ימות השבוע. נכדו האדמו"ר רבי משה מסאטמר זצ"ל סיפר, כי בערב שבת היה שואל בכל שעה ושעה אם כבר הגיע זמן כניסת השבת, כי בלבו בערה תשוקה עצומה לקראת בואה של השבת.

בערב שבת בשעה מוקדמת יחסית היה הולך לטבול לכבוד שבת, והיה רגיל לומר בחזרתו מהרחצה, כי רואים בחוש שגם האבנים ברחוב זוהרים מקדושת השבת הממשמשת ובאה. בנו האדמו"ר רבי יואל מסאטמר זצ"ל חזר פעם על הדברים ובכה ואמר כי אצל אביו היו הדברים כל כך פשוטים שראה זאת בחוש, עד שסבר שכל סובכיו חשים בזאת גם הם. עוד סיפר, כי פעם אביו ראה יהודים המחללים שבת ובונים בנין בשבת, והחל לזעוק מרה כי על האבנים ניכר קדושת השבת ובאותם אבנים מחללים את השבת, ולא יכול היה להרגע מכך.

באחד השנים כשחל פורים בערב שבת, היסב הקדושת יום טוב לשולחנו לקיום מצוות היום לבסומי עד דלא ידע, ומתוך כך ישב על כסאו כשהוא שרוי בגילופין, וחסידיו החלו לחשוש כי הנה עוד מעט זמן כניסת השבת מתקרב, ולא ידעו מה לעשות. ולפתע, ננער הקדושת יום טוב מכסאו, ונתן דפיקה על השולחן תוך כדי זעקה: "שבת!" ובין רגע התהפך לאדם אחר. המקוה בעיר סיגעט היה בנוי על מעיין שנבע בעומק, ומתוך כך היו צריכים לרדת במדרגות רבות עד לבור הטבילה, וזאת כל המדרגות הללו ירד הקדושת

זכריהם הם זכרונם

רבי יהודה לייב "שומר שבת" - י"א אדר א' תקנ"ט

רבי יהודה לייב המכונה "שומר שבת" היה אחיו של רבי מאיר הגדול מפרמישלאן, מבני היכלא של הבעל שם טוב הקדוש. על מצבתו חקקו את המילים "קדוש אלוקים והוא חסיד שומר שבת כהלכתו". מובן משמו זה, כי הוא היה מצטיין בשמירת השבת, וכמו כן אף בכיבוד השבת באופן נפלא ביותר. מסורת מספרת, שדרכו היתה ללכת מידי שבוע לשוק, וכשהיה מגיע למוכר הקמח היה פונה אליו ואומר לו: תן ללייב את הקמח הטוב ביותר לכבוד שבת. וכך הלך לקצב, וכך לכל מוכרי המצרכים בשוק, ומהם לקח את המובחר ביותר לכבוד שבת.

כאשר חל יום הכפורים בשבת, היה מוכין את השולחן לכל פרטיו כמו בכל שבוע, ובבואו לביתו אחרי "כל נדרי" ותפילת ערבית, היה מיסב לשולחנו ואומר, רבונו של עולם, רואה אתה כי מצדי ערכתי שולחן לכבוד שבת קודש, אבל אתה ציוית אותנו להתענות ביום זה, הריני עוזב את שולחני ומניח את הכל כרצוני.

בספר "אור המאיר" המביא את הדברים, מעיד המחבר, כי שמע איש מפי איש, כי רבי יהודה לייב היה בכל שבת גבוה בראש מקומתו בשאר ימות השבוע.

מוסיף ה"אור המאיר" וכותב, כי אמר רבי סעדיה גאון כי מי שמייחד לו מצוה אחת להחזיק בה, הוא נקרא עובד ה'. ורבי יהודה לייב בחר לו מצוות שבת השקולה כנגד כל המצוות להזהר בה ביותר. ומציין כי אף יום הסתלקותו לחיי עד היה בשבת קודש פרשת תצוה, י"א אדר ראשון תקנ"ט.

קוראי עונג

למזכרת "ישמחו" היקרים והנפלאים.

צבתי לתרגם את העלון שלכם לאנגלית עבור הציבור
החרדי בארצות הברית ואני מאש ורנית מלך רגע, תרגמתי
עלונם אחרים וצר עליהם באיכותם על כלים, צר מאוד השפיע עלי
איושית לגבי כבוד שבת ותוספת שבת.

פנת מצבוי, גם הביאותי לגם כפיות, אינו תקוין, אך
ברגע שמצב צר ושתפר, אישח לתרום לעלון.

כנראה רוח השבת שורה בעלון וברכת השבת, כ אני
מתרגמת כבר 43 שנה, ומצר יש לי הכי הרבה סיפוק.

תרגמתי 87 גיליון 26 של שבת הגדול תש"ע, עכשיו
חסר לי באחשה העלונם גיליונות 27-28 של שנת תש"ע, וצר
דחוף לי, כי יש לי חתונה נכרה עוד שבוע ואני חוצה לגמור
אות העבודה פנת אם תוכלו לשגר לי את צר לאי-מייל שלי.

ד. פ. פנק מאילות 3

תגובת המערכת:

המכתב מאוד חימם את לבנו וריגש אותנו. תודה רבה
על עבודת הקודש שנטלת על עצמך. ויהי רצון שביכות
ריבוי כבוד השבת, נשמע בשורות טובות של ריבוי שמחות,
ורפואה שלמה בקרוב.

ילדי השבת

ילדים יקרים!

בקריאת התורה של פרשה זו, אנו קוראים על הגנדים המיוחדים שהכינו
לפניהם, ארבעה גנדים לכל הפניהם, ושמונה גנדים מיוחדים לכהן הגדול.
בנדאי יצא לכם פעם ללמוד את הספור המיוחד על גוי שעבר ליד בית
מדרש, ואולי ליד תלמוד תורה של ילדים, ושמע את המלמד מסביר
לילדי התלמוד את הגנדים המיוחדים כמו האפוד והחושן, שעשויהם כמעשה
אורג מחוטים שזורים מפיני זהב וצמר מסוגים שונים, עם אבנים יקרות
משפצות מעליהם. נכנס הגוי לבית המדרש ושאל למי הם גנדים מיוחדים
אלו? אמרו לו שהם לכהן הגדול.

אמר אותו גוי לעצמו, אלה ואתגור, ובסוף ישימו אותי לכהן גדול, ואוכל
ללבוש גנדים מיוחדים שפאלה. לא ברור למה סבר אותו גוי שבדייק אותו
יבחרו לכהן הגדול, אולי הוא היה איש חשוב מאוד, אכל זה מה שהוא רצה.
מה עשה הגוי? הלך לשמאי הזקן, ראש בית הדין הגדול של הסנהדרין,
ויבקש ממנו שיגיד אותו על מנת זה שבסופו של דבר ימנו אותו לכהן
הגדול. שמע שמאי הזקן את הבקשה המוזרה הזו, ודחה את הגוי בקרש
גדול שהיה בידו.

הלך אותו גוי לפני הלל הזקן נשיא ישראל, שנודע בענותותו וסבלנותו
המיוחדת, ושטח שוב את בקשתו להתגורר כדי שיהיה כהן גדול. שמע זאת
הלל, וראה על הגוי שמתפונ הוא ברצינות להיות יהודי ולקבל עליו את
על המצוות שלם, עמד וגיר אותו, ואמר לו שלפני שיתמנה לכהן גדול ילך
וילמד את טקסי הפהנה, שהרי אין ממנים מלך אלא מי שידע טקסי
מלכות.

הלך הגר ולמד את דיני הפהנה, והגיע לפסוק האומר "והזר הקרב יומת".
שאל הגר על מי נאמר פסוק זה? אמרו לו אפילו על דוד המלך. הבין הגר
והסיק קל וחמר בעצמו, ומה ישראל שנקראו בגנים למקום, ומתוך אהבה
שאהבהם הקדוש ברוך הוא קרא להם "בני בכורי ישראל", נאמר עליהם
"והזר הקרב יומת". גר הקל, על אחת כמה וכמה? חזר הגר לפני שמאי
הזקן, ושאל אותו, וכי ראוי אני להיות כהן גדול? והלא נאמר בתורה "והזר
הקרב יומת"! ואם כך הנה ראוי מלכתחלה להסביר לי כי בקשתי זו אין
לה כל סכוי.

עד כאן המעשה הנפלא.

והמוסר השכלי עבורנו: הגה אנו בני מלכים, בני אהוביו של מלך מלכי
המלכים, בכל שבת לובשים אנו בגדי שבת לכבוד ולתפארת, ודומים אנחנו
לכהנים הנגשים לעבודה. נכבד את השבת כראוי, כדי שנהיה זכאים לתאר
המרומים של בגים אהובים למלך מלכי המלכים.

שבת שלום

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.
לזיכוי הרבים נא הדפיסו

והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,
ולהערות הצעות ותרומות
yismechu@yismechu.com 052-7636030